

Τὸ νὰ εἶναι τις αἰχμάλωτος λόγ. κοιν.: Φρ. Ἀμαλουνσία μου! (σχετλιαστική ἀναφώνησις) Λακων. Συνών. φρ. δυστυχία μου!

αἰχμαλωτίζω λόγ. κοιν. ἀγμαλουτίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. αἰχμαλωτίζω.

1) Συλλαμβάνω τινὰ αἰχμάλωτον, ζωγράφ. λόγ. κοιν.: Τὸν αἰχμαλωτίσανε ἔς τὸν πόλεμον σύνθηθ. Αἰχμαλωτίστηκε τὸ δεῖνα μέρος σύνθηθ. || Ἄσμη.

Ὅλοι ἐξεμεθύσανε | καὶ ἔς τὴ φυγὴν τὸ βάσανε,
πολλοὶ αἰχμαλωτίστησαν

Μάν. 2) Οἰκειοποιῶμαι, ἀρπάζω Λυκ. (Λιβύσσ.): Κ' ἡγύριβγάσιν ἀφουρμὴν μὴ τοῦ παραμικροῦ αἵτιον νὰ χαλάσουν τοὺς ραγιαδούς κι ν' ἀγμαλουτίσουν τὰ πράματα του.

αἰχμάλωτος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.) αἰχμάλωτος Πόντ. (Κερασ.) ἀχμάλωτος Πάρ. ἀχμάλωτους Λήμν. ἀγμάλωτος Καπ. (Σινασσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἰχμάλωτος.

1) Ὁ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀπαχθεὶς ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἔχουν αἰχμάλωτο κοιν. || Ἄσμη.

Ἀδέτι τὰ βασίλεια ἔς αἰχμάλωτους δὲ βλάφτουν
(ἀδέτι = συνήθεια) Κρήτ.

Ἐς τὸ Θεό σ', ἔς τὸ Θεό σ', αἰχμάλωτε, τὰ γονικά σ' ἀπόθεν;

Τραπ. β) Μεταφ. ὁ ἀφωσιωμένος ἢ ὑποχρεωμένος εἰς τινα καὶ τρόπον τινὰ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώμενος, ὁ ἄνευ ἰδίας θελήσεως. 2) Δυστυχής, ταλαίπωρος (διότι ἡ αἰχμαλωσία εἶναι συχνότατα δυστυχία. Ἰδ. ΓΧατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. 3,207) Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.): Γισιόρ κ' αἰχμάλωτον ἐγέντον (κατέστη δυστυχέστατος. γισιόρ Τουρκ. συνών. τοῦ αἰχμάλωτος) Τραπ. Αἰχμάλωτος νὰ γίνεσαι! (ἀρά) αὐτόθ.

3) Ὁρφανὸς Πόντ. 4) Θωπευτικῶς ἢ σχετλιαστικῶς, κατημένος Καπ. (Σινασσ.): Τὸ ἀγμάλωτο, τί ἔξυπνο παιδίον ἐν! Τὸ ἀγμάλωτο ποίκε ἓνα κακὸ ὄργον.

3) Ὁρφανὸς Πόντ. 4) Θωπευτικῶς ἢ σχετλιαστικῶς, κατημένος Καπ. (Σινασσ.): Τὸ ἀγμάλωτο, τί ἔξυπνο παιδίον ἐν! Τὸ ἀγμάλωτο ποίκε ἓνα κακὸ ὄργον.

3) Ὁρφανὸς Πόντ. 4) Θωπευτικῶς ἢ σχετλιαστικῶς, κατημένος Καπ. (Σινασσ.): Τὸ ἀγμάλωτο, τί ἔξυπνο παιδίον ἐν! Τὸ ἀγμάλωτο ποίκε ἓνα κακὸ ὄργον.

αἰῶνας ὁ, κοιν. ἀναιῶνας Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. αἰῶν. Διὰ τὸ ν τοῦ ἀναιῶνας πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,411 καὶ 491.

1) Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς πολλαχ.: Αὐτὸ ποῦ λές τώρα ἐγὼ οὔτε τὸ εἶδα οὔτε τὸ ἄκουσα εἰς τὸν αἰῶνα μου Κεφαλλ. κ. ἀ. Ἔτσι ἄδρωπον ἐν εἶδα ἔς τὸν αἰῶνα μου Κύπρ. || Ἄσμη.

Πέ το πουλλί μ', ἂν ἀγαπᾷς, τὸ νοῦ μου νὰ φυλάζω
καὶ ἔς τὸν αἰῶνα μου ποτὲ ἄλλοῦ νὰ μὴν κοιτάζω

Ἰων. (Κρήν.)

Ποῦ νὰ βρω μίαν κόλλαν χαρτὴν νὰ γράψω μίαν εἰκόνα
νὰ δούβκω νὰ τὴν προσκυνῶ οὐλ-λον ζωήν, αἰῶναν

Κύπρ. Ἡδη παρ' Ὁμ. Ρ 302 «μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἐπλετο». Πβ. ζωή. 2) Ἀορίστως, πολὺς χρόνος κοιν.: Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κανα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κανα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κανα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κανα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Ἐναν αἰῶνα θέλει νὰ κάμῃ μὰ δουλειὰ κοιν. Ἀ δὲ στοχάζουμον δῶς εἶναι κακὸ, ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα δὲ δό'κανα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Ἐς τὸν αἰῶνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμη.

Νίσυρ. 3) Χρονικὴ περίοδος, ἐποχή: Τί ἔχομε νὰ ἰδοῦμε ἔς τὸν αἰῶνα μας! Ὅλα ἀκρίβυναν, γιατί ζοῦμε σὲ κακὸν αἰῶνα.

αἰώνια ἐπίρρ. κοιν. ἀναιώνια σύνθηθ. ἀναιώνια Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναιώνιο Θράκ. (Σάκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. αἰώνιος.

Αἰωνίως, διαρκῶς, πάντοτε ἐνθ' ἄν.: Αἰώνια τέτοιος θὰ ᾖσαι κοιν. Ἀναιώνιο τυραγνιέμαι; Σάκκ. Συνών. αἰωνίως.

αἰώνιος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.) ναιώνιος Κρήτ. (Βάμ.) ἀναιώνιος Ἀνδρ. Κέρκ. ἀναιώνιος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἀ.) Ἡπ. Θήρ. Κέρκ. Πελοπ. (Αἰγ. Βυτίν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ.) Τσακων. ἀναιώνιους Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἀ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἰώνιος. Τὸ ἀναιώνιος ἐκ παρασυρ-
σχετισμοῦ πρὸς τὰ ἐκ τοῦ στερητ. ἀν- σύνθετα ὡσεὶ στε-
ρήσεως σημαντικόν. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 28 (1916)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 22.

1) Ὁ αἰεὶ ὑπάρχων, διαρκὴς κοιν.: Πρᾶμα-ροῦχο-σπίτι αἰώνιο κοιν. Ἀναιώνια πράματα αὐτὰ τὰ ἑλληνικά ὅθι βρίσκουντι Αἰτωλ. Εἶναι ἀναιώνιος, δὲν πεθαίνει ποτὲς Κέρκ. Ὁ πλάτανος εἶναι ἀναιώνιο δέντρο αὐτόθ. Ὅπου βάλω τὸ χέρι μου γίνεται χτήριο ἀναιώνιο αὐτόθ. || Φρ. Αἰωνία του ἡ μνήμη! (ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐχῆς «αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!» ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος καὶ καθόλου ἐπὶ παντός ἐκλιπόντος) κοιν.: Οὗς τῶν αἰώνιων (αἰωνίως) Ἀμισ. Πίσσα ναιώνια! (χαρακτηριστικόν τοῦ ἔχοντος λίαν μελανὸν χρῶμα) Κρήτ. Συνών. παντοτινός. 2) Τὸ θηλ. αἰωνία οὐς., ζωὴ Σῦρ.: Ἡπέραςε ὅλη του τὴν αἰωνία.

αἰωνίως ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ναιωνίως Σύμ. ἰον-
νίους Μακεδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. αἰωνίως.

Ἐσαεὶ, διαρκῶς, πάντοτε ἐνθ' ἄν.: Αἰωνίως θὰ εἶμαι σκλάβος σου κοιν. Ἐν θὰ τὸ κάμω ναιωνίως μου ζ-ζωῆς (ἐν ὅσῳ ζῶ) Σύμ. Θὰ τὴ θυμοῦμι ἰοννίους Μακεδ. Συνών. αἰώνια.

ἀκαβάλλητος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. καβαλλήτος
<καβαλλῶ.

Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔπλευσε. Παθ. ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐκαβάλλησε, δὲν ἐπέβη τις.

Πβ. ἀκαβαλλίκευτος.

ἀκαβαλλίκευτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *καβαλλίκευτος
<καβαλλίκεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἔπλευσέ τις, ἐπὶ ἵππου, ἡμιό-
νου καὶ ὄνου: Ἀλογο-μουλάρι ἀκαβαλλίκευτο κοιν.

Πβ. ἀκαβάλλητος.

ἀκαβούρδιστος ἐπίθ. κοιν. ἀκαούρδιστος Μεγίστ.
ἀκαβούρδιστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. καβουρδιστός
<καβουρδίζω.

Ὁ μὴ πεφρυγμένος, ἄφρυκτος κοιν.: Καφὲς ἀκαβούρ-
διστος πολλαχ. Συνών. ὠμός.

ἀκαβούρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀγα-
βούρευτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *καβουρευτός
<καβουρεύω, παρ' ὁ καὶ γαβουρεύω.

Ἀκαβούρδιστος, ὁ ἰδ.

